

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 4Cdo/100/2023                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6820201053                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.09.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Svetlovská         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:6820201053.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. B., narodenej XX. Q. XXXX, K., H.Á. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Alexandrom Milkom, Rožňava, Cyrila a Metoda 4, proti žalovaným 1/ V. Q., narodenému X. F.Á. XXXX, K., A. XXX/XX, zastúpenému advokátkou JUDr. Hedvigou Gallovou, Bratislava, Račianska 66, 2/ F. H., narodenej XX. P.Z. XXXX, K., O. XXXX/X, o určenie, že nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 7C/25/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/91/2021 z 28. apríla 2022, takto

### rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalovanému 1/ priznáva proti žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovanej 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Revúca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7C/25/2020 - 99 z 23. augusta 2021 určil, že I. do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného 1/ patria nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX k. ú. K. ako C-KN parcela č. XXXX/X zastavaná plocha nádvorie o výmere 332 m<sup>2</sup>, C-KN parcela č. XXXX/X zastavaná plocha nádvorie o výmere 119 m<sup>2</sup>, C-KN parcela č. XXXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 37 m<sup>2</sup> a ako stavba rodinného domu súp. č. XXXX na parcele č. XXXX/X a garáže bez súpisného čísla na parcele č. XXXX/X, II. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v celom rozsahu a III. žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej 2/. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 40a a 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že žalobkyňa mala na podanej žalobe naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP, pretože jedine tak sa vyrieši jej právna neistota v otázke, či žalované nehnuteľnosti aktuálne v katastri nehnuteľností zapísané ako vlastníctvo žalovanej 2/ patria do jej bezpodielového spoluvlastníctva so žalovaným 1/, ohľadne vyporiadania ktorého sa vedie konanie sp. zn. 5Pc/11/2016 a jeho stranou žalovaná 2/ nie je. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ sporné

nehnuteľnosti patriace do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného 1/ tento odpredal žalovanej 2/ kúpnu zmluvou z 29. decembra 2016 za cenu 40 000 eur, žalobkyňa súhlas ku kúpnej zmluve neudelila a preto sa podľa § 40a v spojení s § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka listami z 5. septembra 2019 voči žalovaným 1/ a 2/ účinne dovolala relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy, v dôsledku čoho nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných rozsudkom sp. zn. 12Co/91/2021 z 28. apríla 2022 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd na základe posúdenia uplatnených odvolacích námietok žalovaných, na nariadenom odvolacom pojednávaní, po zopakovaní dokazovania v nevyhnutnom rozsahu dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, vec však nesprávne právne posúdil. Citoval ustanovenia § 137 písm. c) CSP a § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka a k veci samej uviedol, že žalobkyňa a žalovaný 1/ sa v dôsledku zhoršených vzťahov v decembri roku 2015 rozišli, čo následne vyústilo do rozvodu ich manželstva v máji roku 2016. Podľa predložených fotografií ponúkala žalobkyňa spoločné nehnuteľnosti na predaj začiatkom roku 2016 na sociálnej sieti a v septembri 2016 inzeroval ich predaj aj žalovaný 1/ cestou rodinných príslušníkov. Z uvedeného mal za zrejmé, že v priebehu roku 2016 nepochybne boli určité obdobia, kedy buď žalobkyňa alebo žalovaný 1/ mienili spoločné nehnuteľnosti predajť, pričom ich výpovede sa síce rozchádzali v tom, či v danom čase s predajom súhlasil aj druhý z nich, zhodovali sa ale s výpoveďou žalovanej 2/, že táto v súvislosti so záujmom o kúpu oslovila ako prvú žalobkyňu. Žalobkyňa aj žalovaná 2/ následne zhodne potvrdili, že niekedy v októbri, resp. novembri roku 2016 spoločne zrealizovali prehliadku nehnuteľností, avšak jej priebeh každá z nich popísala úplne odlišne. Kým žalobkyňa vypovedala v podstate tak, že žalovanej 2/ ukázala dom s tým, že má záujem v ňom i s deťmi bývať a že dom je predmetom sporu, resp. vyporiadania BSM, žalovaná 2/ toto popierala s tým, že žalobkyňa jej nepovedala, že dom nie je na predaj. Z uvedeného odvolací súd vyvodil, že ohliadku nehnuteľností umožnila žalovanej 2/ žalobkyňa a nie žalovaný 1/a teda žalobkyňa v tom čase mala záujem nehnuteľnosti predajť. Práve ohliadka vecí - a zvlášť nehnuteľnej - je typickým úkonom sprevádzajúcim proces predaja, kedy sa záujemca môže presvedčiť, či predávaná vec zodpovedá jeho požiadavkám. Žalovanej 2/ evidentne predmetné nehnuteľnosti vyhovovali, keďže v nadväznosti na zrealizovanú prehliadku kontaktovala žalovaného 1/ správou z 20. novembra 2016, v ktorej mu tlmočila svoj záujem o ich kúpu. Odvolací súd zdôraznil, že žalobkyňa sa v žiadnej zo svojich výpovedí (a to ani v rámci ňou iniciovaného trestného konania) nevyjadrila v tom zmysle, že nechcela spoločné nehnuteľnosti predávať. Ďalej uviedol, že vyjadrenie žalobkyne takéhoto charakteru nezaznelo z jej strany ani na odvolacom pojednávaní, na ktorom uviedla, že hrozila dražba spoločných nehnuteľností, preto si v banke dohodla splátkový kalendár a predaj domu nebolo dobré riešenie, pretože žalovaný 1/ jej vypisoval, že jej z domu nič nedá a ona chcela kúpiť nový byt. Podľa odvolacieho súdu boli tieto slová žalobkyne potvrdením skutočnosti, že v tom čase jej neprekážal samotný predaj spoločných nehnuteľností, ale vadilo jej to, že by nemala dostať z predaja svoj podiel, k čomu následne aj došlo, keď z kúpnej ceny 40 000 eur bola čiastka niečo vyše 26 000 eur použitá na úhradu hypotéky viažucej sa k predmetným nehnuteľnostiam a zvyšok bol uhradený v prospech účtu žalovaného 1/. Odvolací súd bol názoru, že toto bolo skutočným dôvodom podania žaloby a nie okolnosť, že žalobkyňa s predajom (údajne) nesúhlasila. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa podala žalobu po vyše tri a pol roku od predaja spoločných nehnuteľností (kúpna zmluva bola uzavretá 29. decembra 2016, zavkladovaná bola 21. februára 2017), žalobkyňa sa dovolala relatívnej neplatnosti listom z 5. septembra 2019 a žalobu podala až 8. júla 2020) z dôvodu, že žalovaný 1/ jej nevyplatil polovicu z kúpnej ceny predaných nehnuteľností. Odvolací súd poukázal na výpoveď žalobkyne v trestnom konaní, že v decembri 2016 jej z banky telefonicky oznámili, že bývalý manžel našiel záujemcu o kúpu nehnuteľností a teda už nie je potrebné uhrádzať splátky úveru a neuveril tomu, že sa žalobkyňa v tom čase nezaujímal o to, čo žalovaný 1/ mieni s domom urobiť, keďže jej evidentne záležalo na tom, aby z domu dostala svoj podiel. Žalobkyňa v trestnom konaní vypovedala, že 2. januára 2017 jej z banky telefonicky oznámili, že bývalý manžel nehnuteľnosti predal a hypotéku vyplatil a preto kontaktovala žalovanú 2/, ktorá jej počas telefonického rozhovoru uviedla, že dom kúpila a zaplatila zaň kúpnu cenu koncom decembra 2016. Žalobkyňa však v trestnom konaní a ani v tomto

súdnom konaní neuviedla, že by žalovanej 2/ vtedy oznámila svoj nesúhlas s predajom. Odvolací súd mal za nelogické, že ak by žalobkyňa skutočne bola proti predaju spoločných nehnuteľností žalovaným 1/, jasne by to povedala žalovanej 2/ v predmetnom telefonickom rozhovore a následne by robila právne kroky smerujúce k tomu, aby k prepisu spoločných nehnuteľností na žalovanú 2/ nedošlo. Odvolací súd si preto pasívu žalobkyne vedel vysvetliť jedine tým, že v tom čase i následne dlhodobo potom odpredaj nehnuteľností akceptovala a názor zmenila až po neskoršom zistení, že v rámci vyporiadania BSM zrejme od žalovaného 1/ nedostane finančné prostriedky. Preto až 5. septembra 2019, t. j. po vyše dva a pol roku od uzavretia kúpnej zmluvy z 29. decembra 2016, koncipovala listy adresované žalovaným 1/ a 2/, ktorými sa voči nim dovoľávala relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy, kedy až v týchto listoch prvýkrát tvrdila, že ona ako manželka súhlas s prevodom nehnuteľností neudelila. Odvolací súd poukázal i na podstatu trestného konania iniciovaného žalobkyňou, ktorá spočívala v tom, že žalovaný 1/ sa mal dopustiť podvodu a spôsobiť jej škodu minimálne v sume 20 000 eur predstavujúcu polovicu kúpnej ceny za spoločné nehnuteľnosti, čo len dokrešľuje tú skutočnosť, že žalobkyňa nemala reálny záujem o samotné nehnuteľnosti, ale o peňažný podiel z ich predaja a teda nebolo podanie trestného oznámenia žalobkyňou motivované jej nesúhlasom s predajom, ale jedine tým, že žalovaný 1/ ju z predaných nehnuteľností nevyplatil. Odvolací súd nedospel k záveru o neplatnosti žalovanými uzavretej kúpnej zmluvy, v dôsledku čoho by sporné nehnuteľnosti patrili do BSM žalobkyne a žalovaného 1/ a preto žalobu zamietol. O trovách celého konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Argumentovala tým, že odvolací súd pri rozhodovaní zaujal odlišné právne stanovisko pri výklade ustanovenia § 40a Občianskeho zákonníka a založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a „nepredvídateľne“ na iných dôvodoch ako súd prvej inštancie. Uviedla, že odvolací súd svoje rozhodnutie založil na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, ku ktorým nemala možnosť sa vyjadriť a preto považuje takýto postup odvolacieho súdu ako taký, ktorý je potrebné hodnotiť ako vydanie tzv. prekvapivého rozhodnutia. Nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania tak ako to vyplýva z odsekov 23., 25. a 32. rozsudku odvolacieho súdu, ktoré považovala za rozporné s vykonaným dokazovaním ako aj názorom súdu prvej inštancie. Bola názoru, že predložila dostatok dôkazov preukazujúcich, že nedala súhlas k predaju spoločných nehnuteľností a poukázala na skutočnosť, že relatívnej neplatnosti sa dovoľala v zákonnej trojročnej lehote. Navrhla zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že odvolací súd konal v súlade so všetkými zákonnými ustanoveniami CSP, správne vyhodnotil skutkový stav a vychádzajúc z vykonaného dokazovania nedospel k záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy. Bol názoru, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a „nepredvídateľne“ na iných dôvodoch ako súd prvej inštancie a v procese dokazovania na odvolacom súde vyslovil svoj predbežný právny názor. Navrhol dovolanie žalobkyne zamietnuť.

5. Žalovaná 2/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci

konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

9. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

12. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva, je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie

procesné postupy súdu a možnosti strany namietať alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

15. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolateľka uplatnením dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala, že odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie i napriek tomu, že považoval zistený skutkový stav za správny.

16. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd správne postupoval, ak na nariadenom odvolacom pojednávaní v súlade s ustanovením § 385 CSP za účasti strán sporu, ako aj ich právnych zástupcov, zopakoval dokazovanie v nevyhnutnom rozsahu a to oboznámením sa s obsahom pripojených listinných dôkazov, výpoveďou žalobkyne i právnych zástupcov sporových strán. Následne odvolací súd s poukazom na § 182 CSP poskytol stranám možnosť zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu ako i k právnej stránke veci, vyhlásil dokazovanie za skončené a vo veci samej rozhodol.

17. Zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“) vyplýva aj zákaz tzv. prekvapivých rozhodnutí. O prekvapivé rozhodnutie ide aj v prípade, ak inštančne nadriadený (spravidla odvolací) súd úplne alebo podstatne zmení právne východiská, podľa ktorých bola vec dosiaľ posudzovaná, a neumožní účastníkom vyjadriť sa k tejto zmene. Typicky pôjde o zmenu právnej kvalifikácie relevantných skutkových zistení alebo rozhodujúcich skutkových okolností, a to za situácie, keď počas konania predchádzajúceho takejto zmene nemali strany pochybnosť o inej, dovtedy zvažovanej kvalifikácii (vychádzajúcej z priamej informácie súdu alebo z iných podstatných skutočností). Prekvapivosť rozhodnutia môže spočívať v aplikácii právnej normy, ktorá dosiaľ v konaní nebola použitá sporovými stranami ani súdom, alebo v zmene právneho názoru súdu vyvolanej dôkazom vykonaným alebo skutočnosťou zistenou až v odvolacom konaní, ku ktorým sa účastník nemal možnosť vyjadriť. Posúdenie, či v danom prípade ide o prekvapivé rozhodnutie, bude vždy závisieť od konkrétnych skutkových okolností. Iba odlišná interpretácia totožného zákonného ustanovenia aplikovaného na zhodný skutkový stav nemôže spôsobiť prekvapivosť napadnutého rozhodnutia. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 52/2019 z 1. apríla 2020).

18. Pod „prekvapivým rozhodnutím“ sa v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie dovolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať (ne)správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (5Cdo/46/2011).

19. V danom prípade napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu nemožno považovať za prekvapivé, lebo k jeho vydaniu došlo po predchádzajúcom nariadení odvolacieho pojednávania, stranám sporu bola daná možnosť vyjadriť sa, navrhnúť ďalšie dôkazy, zhrnúť svoje návrhy a možnosť vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, čo právní zástupcovia sporových strán i využili.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd preto nepovažoval napadnuté rozhodnutie za prekvapivé, lebo k jeho vydaniu došlo v súlade s ustanoveniami procesného poriadku, na základe výsledkov vykonaného dokazovania, správneho zhodnotenia skutkového stavu, ako aj procesných povinností strán sporu.

21. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

22. K námietke dovolateľky, že odvolací súd porušil princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia vecí“ vychádzajúci z § 382 CSP dovolací súd uvádza, že konanie musí ako celok vykazovať znaky spravodlivosti, nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie dovolania, a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje, bude dovolanie prípustné vždy. Možno konštatovať, že pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, ktorý spočíva v tom, že strane bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné práva, bude nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany namietat' alebo zvrátiť nesprávny postup súdu.

23. Keďže v okolnostiach prejednávanej veci došlo preukázateľne k uskutočneniu odvolacieho pojednávania za účasti strán sporu, ako aj ich právnych zástupcov, odvolací súd zopakoval dokazovanie v nevyhnutnom rozsahu a to oboznámením sa s obsahom pripojených listinných dôkazov, výpoveďou žalobkyne i právnych zástupcov sporových strán a poskytol stranám možnosť zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu ako i k právnej stránke veci možno konštatovať, že predmetná vada v neuvedení predbežného právneho posúdenia veci podľa § 382 CSP, s ohľadom na už vyššie uvedené, nedosahuje takú intenzitu procesného pochybenia odvolacieho súdu, aby dovolací súd mohol konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces.

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. Žalovaný 1/ bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Žalovanej 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že jej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, ani jej nevyplyvajú z obsahu spisu (R 72/2018).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.